

3. neděle adventní rok A (2025)

1. čtení - Iz 35,1-6a.10

Bůh sám přijde a spasí nás.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: Vzmuzte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás! Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

Mezizpěv - Žl 146,6c-7.8-9a.9bc-10

Odp: Přijď, Pane, a spas nás! Nebo: Aleluja.

Hospodin zachovává věrnost navěky,
zjednává právo utlačeným,
dává chléb lačným.
Hospodin vysvobozuje vězně.

Hospodin otvírá oči slepým,
Hospodin napřimuje sklíčené,
Hospodin miluje spravedlivé,
Hospodin chrání přistěhovalce.

Hospodin podporuje sirotka a vdovu,
ale mate cestu bezbožníků.
Hospodin bude vládnout navěky,
tvůj Bůh, Sióne, po všechna pokolení.

2. čtení - Jak 5,7-10

Posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko.

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Zpěv před evangeliem - Srov. Iz 61,1

Aleluja. Duch Páně je nade mnou, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst. Aleluja.

Evangelium - Mt 11,2-11

Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: "Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou." Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: "Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.' Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

Homilie

Drazí bratři a sestry,

vraťme se na chvíli do roku 304, do starověkého Kartága. Před soud římské říše je přivedeno 39 křesťanů. Jejich „zločin“? Vyznávali Krista. Scházeli se ke mši svaté. Slavili Eucharistii.

Soudci se je pokoušejí přesvědčit, aby toho nechali. Aby se vzdali své víry, své věrnosti Bohu, svého shromažďování. Aby se vzdali Eucharistie. A tehdy z úst jednoho z nich zazní slova, která do dějin vešla jako krásné, ale i bolestné svědectví:

„Nemůžeme žít bez Eucharistie.“

A všichni za tato slova zaplatí životem.

Když se dnes, po sedmnácti stech letech, rozhlédneme po našich farnostech, vidíme jiný obraz. Do kostela přijde jen málo těch, kteří by mohli. Nikdo nám nehrozí smrtí, nikdo nás nepronásleduje. A přesto se často spokojíme s minimem.

A tak si můžeme položit otázku: **Proč ti z Kartága riskovali všechno, a my někdy váháme přijít i tehdy, když je to snadné?**

Odpověď není složitá: oni objevili poklad. Objevili nesmírnou hodnotu mše svaté. Objevili, že Eucharistie je život.

Nemysleme si, že byli nějakými nadšenci bez vztahu k životu. Chtěli žít: milovat, mít rodiny, děti. Chtěli totéž, co chceme i my. Ale zakusili něco, co změnilo jejich srdce: že **bez Eucharistie by jejich život přestal být životem**. A proto raději zemřeli, než aby žili bez Boha.

Bratři a sestry, máme přikázání: „Pamatuj, abys den sváteční světil.“ A také přikázání účasti na mši svaté. To je dobré a potřebné. Ale je problém, když na mši svatou hledíme jen jako na povinnost. Když v hlavě zní: *musím, mám to přikázané, když nepůjdu, je to hřích*.

Pokud zůstáváme na této rovině, uniká nám to nejpodstatnější. Mše svatá není břemeno. Mše svatá je dar. Je život.

Ježíš sám nám říká v evangeliu podobenství o pokladu ukrytém v poli. Ten, kdo jej našel, **prodal všechno**, aby získal víc – aby získal poklad. Kdo objeví poklad Eucharistie, tomu zmizí slova „musím“ a objeví se slova:

„Toužím.“ „Chci.“ „Stýská se mi.“

A rozdíl je pak stejný, jako když jdeme na finanční úřad – nebo na rande. Jedno je povinnost. Druhé je touha.

V dnešním prvním čtení slyšíme nádherná slova o radosti, proměně a uzdravení: poušť rozkvete, slepí uvidí, hluchí uslyší. A na závěr ta nádherná věta:

„Ti, které vykoupil Hospodin, přijdou na Sión s radostným zpěvem... dosáhnou radosti a štěstí.“

Taková je mše svatá. V ní Ježíš obětuje sám sebe za nás, pro naši spásu.

Taková JE pro ty, kdo věří, kdo rozumějí její hloubce a kdo z ní čerpají.

Mše svatá je obětí Ježíše Krista.

Mše svatá je proměnou.

Mše svatá je uzdravením duše i těla.

Mše svatá je setkání s živým Kristem.

A proto vás prosím, bratři a sestry:

Nezanedbávejme mši svatou.

Objevujme její význam a krásu.

Čerpejme milosti, které nám Bůh nabízí.

Učme sebe, děti a vnoučata lásce k Eucharistii.

Protože zde – právě zde – se dějí zázraky.

A stačí je jen uvidět. Amen.